

Shrnutí

Středověké období se vyznačuje tvrdým bojem mezi světskou a církevní mocí. Obé druhy moci se snažily dostat co nejvíce prostředků k ovládnutí středověkého společenství. Ačkoliv byly v neustálém sporu, musely spolu rovněž spolupracovat. To vidíme například v souvislosti s inkvizicí. Aby mohla být provedena exekuce, nařízená inkvizičním tribunálem, musel být odsouzený předán světské moci. Jen ta mohla vykonat nejvyšší trest, tedy popravu. Ve vrcholném středověku, došlo ke znatelnému morálnímu úpadku církve, což bylo jedním z důvodů, proč se vzedmula nová vlna kacířství. Nová heretická hnutí byla více organizovaná, než tomu bylo v minulosti. Nová hnutí, zejména kataři, našli velice kvalitní zázemí na jihu Francie, Languedoc. Zde se jim dostalo veliké podpory ze stran místní šlechty a měšťanů. Jednalo se o vzájemně prospěšnou spolupráci. Církvi se samozřejmě nastalý stav ani v nejmenším nezamlouval. A brzy toto místo rezistence, ve spolupráci s vrcholnými představiteli světské moci, napadnula. Povstání tak bylo potlačeno. Po těchto událostech zde docházelo k masivnímu inkvizičnímu stíhání kacířů. Nutno dodat, že si zde inkvizice počínal velice úspěšně. Brzy zde tato duchovní instituce, potírající herezi, prakticky skoncovala s veškerým odporem.

Samotný člověk měl ve středověku velice složitou pozici. Musel bezpodmínečně patřit k církvi a musel žít podle jejího dogmatu. To znamenalo, že byl povinen vzdát se potěšení, vyplývajícího z pozemských rozkoší, zejména tělesných. Přestože církev hlásala taková pravidla, mnoho jejích kněží a biskupů se dle nich neřídilo. A právě kacířská hnutí protestovala proti takovému poklesu církevního kléru. Protest také přicházel ze stran mnohých vlivných církevních

představitelů. Církev sice odpověděla reformními snahami, ale také nekompromisním potlačováním svých kritiků.